

dubna 1921 a ač st-l měl ještě jinou škodu s přestěhováním spojenou a že diety byly mu přiznány jen za jeden den, ačkoliv nábytek došel teprve po 3 dnech a st-l musel bydlet se svou manželkou v hostinci.

Dále namítá st-l ohledně částky na zpropitném účtované, že jak ve Ž. tak ve Z. upotřebil 8 dělníků, poněvadž se musel nábytek ve Ž. převážet na nádraží povozy, bylo totiž třeba jet přes provisorní slabý most, který by byl přejezd těžkého nábytkového vozu nesnesl.

Nárok na odškodné při stěhování možno v tomto případě posuzovat jen dle předpisů obsažených v usnesení min. rady ze 27. července 1920, týkajícím se zásad pro úpravu osobních poměrů státních zaměstnanců na Slovensku. Dle odst II., lit. D těchto zásad přísluší zaměstnancům na systemisovaná místa ustanoveným jak při původním jmenování, tak při případném přeložení z moci úřední náhrada skutečných, **d o k l a d y p r o k á z a n ý c h** stěhovacích výloh z místa jejich bydliště na nově přikázané služební místo. Výlohami stěhovacími rozuměti jest výdaje přiměřené úřednímu postavení a počtu členů rodiny zaměstnance, povstálé dopravou osob (zaměstnance, manželky, děti, služebné), cestovních zavazadel a bytového zařízení a pojistné proti poškození a uloupení nábytku (svršků) za dopravy, jedná-li se o pojištění na peníz poměrům přiměřený, jakož i zpropitné v místě obvyklé.

Z předpisu, že zřizenci přísluší náhrada výloh povstálých dopravou osob z původního působiště na nové, nemůže býti pro přesídlivšího zaměstnance odvozován nárok na stravné a nocležné za dobu delší, než která vyžadovala cesta z dosavadního působiště na nové místo služební.

Námítka, že st-li přísluší diety a nocležné i za dobu, kterou strávil již v novém místě služebním před tím, než se nastěhoval do svého bytu, nemá opory v uvedených zásadách pro úpravu osobních poměrů státních zaměstnanců na Slovensku.

Dle cit. zásad nepatří vůbec k výlohám stěhovacím, jež lze zaměstnanci přiznati, výdaj spojený s balením. Nepřiznáním této položky nebyly tudíž zmíněné zásady rovněž porušeny.

Pokud jde o zpropitné, tu dle doslovu odst. II., lit. D zásad bylo povinností účtujícího st-le, aby výdaj povstalý mu na zpropitném ve své likvidaci náležitými doklady prokázal. St-l položku tuto vůbec nedoložil nějakým potvrzením o tom, že výloha tato vznikla a že odpovídá výši v místě obvyklé.

Není tedy také výrok žal. úřadu, čímž položka tato uznána nebyla, v odporu s ustanovením předem uvedených zásad.

Z vývodů těchto plyne, že námítka st-lovy, týkající se diet a nocležného, útrat balení a zpropitného nejsou důvodny.

Těmito úvahami jest shora uvedený výrok odůvodněn.

Č. 3644.

H o n e b n í p r á v o (M o r a v a) : I* Ohlášení vlastní honitby podle § 10 mor. hon. zák. musí se státi u obecního honebního výboru; podání ohlášky té u okresní správy politické náležitosti té nenahraňuje. — II* Pachtýři obecní honitby podle mor. hon. zák. nepřísluší legitimace ke stížnosti ve věci vyloučení vlastní honitby.

(Nález ze dne 22. května 1924 č. 9148).

V ě c: M. K. a Honební výbor v K. proti zemské správě politické v Brně o uznání vlastní honitby.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Výměrem osp-é ve V. z 5. října 1921 byly ve smyslu § 10. mor. hon. zák. z 26. července 1912 č. 4 z. z. z r. 1914 stanoveny honební obvody v politické obci K. na období 1922—1927, při čemž pro část pozemků augustiniánského kláštera sv. Tomáše na St. Brně, kterou D-cký cukrovar O. a spol. v zastoupení jmenovaného kláštera jako vlastní honitbu reklamoval, území vlastní honitby ustanoveno nebylo s odůvodněním, že dle přesného znění § 10 mor. hon. zák. jest nárok na vlastní honitbu ohlásiti do 6 neděl počínaje dnem vyhlášky u o b e c n í h o h o n e b n í h o v ý b o r u, kdežto D-cký cukrovar právo na vlastní honitbu ohlásil přímo u osp-é.

Rozhodnutím z 28. září 1922 zrušila zsp výměr tento pro vadné řízení k rozkladu honebního výboru proti tomu podanému, avšak nař. rozhodnutím rozhodla o odvolání D-ckého cukrovaru O. a spol. jako splnomocněného zástupce augustiniánského kláštera Sv. Tomáše na St. Brně bez nového řízení v ten i o z u m, že uznala přihlášku nároku na vlastní honitbu za patřičně uplatňovanou a změnivši v odpor vzatý výměr I. instance, přiznala klášteru právo vlastní honitby na jeho pozemcích D-ským cukrovarem do přihlášky pojatých, ježto právní následek přivtělení vlastní honitby k obvodu obecní honitby nastupuje dle § 10. posl. odst. mor. hon. zák. pouze pro takové vlastní honitby, které nebyly v 6nedělní lhůtě po vyhlášení vyhlášky o ustanovení honebních obvodů za účelem vyloučení z obvodu obecní honitby ohlášeny, aniž dle § 10 mor. hon. zák. záleží na tom, aby ohlášení nároku na vlastní honitbu se stalo u obec. hon. výboru, jak 1. odst. téhož paragrafu předpisuje. Nárok byl cukrovarem ohlášen v označené 6nedělní lhůtě osp-é, kam dle zák. hon. výbor má příslušnou přihlášku za účelem rozhodnutí o nároku předložiti. Bylo tudíž poslednímu odst. § 10 hon. zák. vyhověno, právní následek ztráty nároku na vlastní honitbu nelze vázati podmínkami, které zák. výslovně nestanoví.

Ma je r o z h o d o v a t i o s t í ž n o s t i, musil nss v první řadě z moci úřední zkoumati legitimaci k stížnosti. V této příčině pak shledal, že M. K. se legitimace k stížnosti nedostává, ježto M. K., jsa pachtýřem obecní honitby v K., nemá právního nároku na to, aby honební obvody v cestě instancní zachovány byly v tom rozsahu, jak politickým úřadem I. instance byly stanoveny.

N a o p a k z § 19. mor. hon. zák. plyne, že pachtýři honitby bude pro případ, že by následkem konečného rozhodnutí o rekursech k obvodu obecní honitby něco přibylo nebo něco ubylo, nájemné při dražbě docílené zvýšeno nebo sníženo v poměru toho, co přibylo nebo ubylo. Bylo proto stížnost M. K. odmítnouti jako nepřípustnou.

O s t í ž n o s t i h o n. v ý b o r u v K. pak uvažoval nss následovně:

S t í ž n o s t n a m í t á, že ustanovení § 10 hon. zák. musí se vykládati jako jeden celek, že tedy poslední odst. § 10 nutno vykládati v souvislosti s odst. 1. tak, že nárok na vlastní honitbu zaniká, nebyl-li ohlášen včas a u příslušného honebního výboru. Ježto však augustiniánský klášter zákonnou lhůtu zmeškal, zaniklo jeho právo na vlastní honitbu, a honeb-

ní výbor má subjektivní právo na to, aby dotyčné pozemky pro příští období tvořily součást obecní honitby v K.

Názorům těmto musil nss přisvědčiti.

V § 10, odst. 1. mor. hon. zák. se stanoví, že v příslušné vyhlášce má býti obsaženo vyzvání, aby majetníci pozemků, kteří činí nárok na vlastní honitbu, tento svůj nárok do 6 neděl u obec. hon. výboru ohlásili a přiměřeně odůvodnili. Poslední odst. cit. § pak stanoví, že vlastní honitby, které v označené lhůtě 6nedělní nebyly ohlášeny za tím účelem, aby z hon. obvodu obec. byly vyloučeny, náleží v příštím období nájemním k hon. obvodu obecnímu.

Včasnost podání vyžaduje nejen tolik, aby zachována byla lhůta zák. předepsaná, nýbrž i aby přihláška v této lhůtě podána byla v místě zákonem určeném. Tyto dva požadavky spjaté jsou navzájem, jak plyne z povahy věci samé. Po názoru nss-u není pro otázku zachování lhůty směrodatným, zda podání došlo včas k úřadu, který o nároku rozhoduje, nýbrž aby došlo včas k úřadu, který jako podací zákonem jest označen. Neboť jest věcí místa podacího, aby podání u něho došla úřadu, který o věci rozhoduje, předložil.

Ježto pak zákon proti účastníkům místem podacím pro uplatnění nároku na vlastní honitbu výslovně určil o b e c n í h o n. v ý b o r, jakkoli zák. sám stanoví, že o přihláškách rozhoduje okr. úřad pol., nemůže býti pochybnosti o tom, že zák. úmyslně stanovil podací místo odlišné od úřadu rozhodujícího a pak ovšem místu tomu přísluší význam výhradního místa podacího.

Princip tento není správnímu právu neznám. Došel výrazu nejen v předpisech o opravných prostředcích v mor. hon. zák. samém (srov. na př. §§ 17 a 98), nýbrž i v zák. z 12. května 1896 č. 101 ř. z. (srov. § 25), v zák. z 15. dubna 1920 č. 269 Sb (srov. § 4, odst. 1 cit. zák. a § 3, odst. 1 vl. nař. z 6. července 1920 č. 428 Sb.), v zák. z 22. března 1920 č. 210 Sb. (srov. § 6, odst. 1 cit. zák. a § 4 vl. nař. z 21. května 1920 č. 361 Sb.) a j. v.

Ostatně nemohl augustiniánský klášter sv. Tomáše v Brně, resp. v jeho zastoupení D-cký cukrovar býti ani subjektivně v pochybnosti o tom, které místo jest místem podacím, již proto, že do vyhlášky osp-é ve V. ze 13. května 1921 obsah 1. i posledního odst. § 10 mor. hon. zák. byl pojat a výslovně bylo uvedeno, kde ohlášení vlastní honitby musí se státi a jaké následky k zameškání této lhůty poji.

Ježto pak žal. úřad vychází z názoru, že dle § 10 nezáleží na tom, zda ohlášení nároku na vlastní honitbu se stalo u obec. hon. výboru, jak § 10, odst. 1. hon. zák. předpisuje, či u osp-é, byl nař. rozhodnutím porušen zákon, a bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti dle § 7 zák. o ss, aniž se nss mohl obíratí vývody obvodního spisu žal. úřadem podaného, podle nichž přihláška D-ckého cukrovaru úředníkem osp-é byla přijata, ježto nař. rozhodnutí o vývody tyto opřeno nebylo.

Č. 3645.

Učitelstvo: * Do počtu hodin rozhodného pro honorování vedlejšího učitele z povolání po rozumu § 22, resp. podle § 25 zák. č. 274/19